

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Terezou Kučerovou,
ve věci

žalobce: **nezl. X**, narozený dne X
státní příslušnost: X
bytem X
zastoupen zákonnou zástupkyní X, narozenou dne X
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2024, č. j. MV-15157-5/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2024, č. j. MV-15157-5/SO-2024, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **10 800 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

Shoda s prvopisem: J. M.

III. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 11. 2023, č. j. OAM-21452-15/ZR-2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byla zrušena platnost povolení žalobce k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a zároveň mu dle § 77 odst. 3 téhož zákona byla stanovena 60denní lhůta k vycestování z území České republiky.
2. Žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 2. 2024, č.j. MV-15157-5/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V rámci odůvodnění se žalovaná vyjádřila k odvolacím námitkám žalobce, kdy v postupu a rozhodnutí správního orgánu I. stupně neshledala pochybení a s jeho závěry se ztotožnila.

II. Shrnutí žaloby a vyjádření žalované

3. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce dne 2. 4. 2024 u Krajského soudu v Českých Budějovicích správní žalobu, kterou se domáhá, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
4. Součástí žaloby, kterou žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí, byla žádost o přiznání odkladného účinku žalobě. Krajský soud o návrhu žalobce rozhodl usnesením ze dne 3. 5. 2024, č. j. 64 A 4/2024-21, tak, že žalobě odkladný účinek přiznal.
5. Žalobce v odůvodnění žaloby v první řadě v obecné rovině namítá porušení § 68 odst. 3, § 89 odst. 2, § 3 a § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Dále žalobce uvádí, že nesouhlasí se závěry napadeného rozhodnutí a považuje je za nepřiměřené a přepjatě formalistické. Šetřením bylo zjištěno, že nezletilý žalobce pobývá na území ČR se svou matkou, paní N. T. Q., narozenou dne X (dále jen „matka“), která má na území povolen trvalý pobyt. Matka nezletilého uvedla, že syn pobýval po delší dobu mimo území ČR z důvodu vypuknutí koronaviru v roce 2020, následný návrat zpět do ČR nepřicházel v úvahu pro výrazné omezení cestování. Po skončení pandemie žalobce musel dokončit školní docházku započatého ročníku a poté se v červnu 2023 vrátil zpět do ČR, kde byl přijat ke školní docházce na ZŠ Javornického, Vysoké Mýto. Trvání na zrušení trvalého pobytu a nucení k podání nové žádosti o udělení stejného pobytového oprávnění považuje žalobce za nelogické a zjevně neúčelně formalistické. Celosvětovou pandemii a dokončení započatého školního roku lze nepochybně považovat za důvod, který je možné podřadit pod liberační důvody vyplývající z ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce se správní orgán nedostatečně vypořádal s otázkou naplnění podmínek tohoto ustanovení, stejně tak s otázkou nejlepšího zájmu dítěte či otázkou přiměřenosti takového postupu v situaci, kdy žalobce je nezletilé dítě a v době zahájení řízení i v době vydání napadeného rozhodnutí již pobýval na území ČR se svou matkou. Zrušením trvalého pobytu dojde ke zcela nadbytečnému zásahu do pokojného stavu, ačkoli nezletilý žalobce v tuto dobu již splňuje předpoklady a podmínky trvalého pobytu, jakož i jeho nového udělení. Rozhodnutí je dle Shoda s prvopisem: J. M.

žalobce zjevně nepřiměřené okolnostem případu, závažně zasahuje do soukromého života nezletilého žalobce i jeho matky žijící a pracující na území ČR, na kterou je žalobce zcela odkázán, aniž by tak žádal veřejný zájem, současně rozhodnutí není v nejlepším zájmu žalobce a jeho realizací dojde nejen k porušení principu přiměřenosti správního rozhodování, ale rovněž čl. 8 sdělení č. 209/1992 Sb., o sjednání Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Protokolů na tuto Úmluvu navazujících (dále jen „Úmluva o ochraně základních lidských práv a svobod“) a sdělení č. 104/1991 Sb., o sjednání Úmluvy o právech dítěte (dále jen „Úmluva o právech dítěte“). V rámci žaloby žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kterou shledává právě v nedostatečném vypořádání otázky nejlepšího zájmu dítěte, přiměřenosti rozhodnutí či souladu s mezinárodními dokumenty.

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné, přičemž v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Nesouhlasí s tím, že by rozhodnutí bylo nepřiměřené, neboť toto žádným závažným způsobem nezasahuje do soukromého a rodinného života nezletilého žalobce a jeho rodinných příslušníků a ze strany žalované nedošlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, rozhodnutí není ani v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, čímž se žalovaná v napadeném rozhodnutí podrobným způsobem zabývala. Žalovaná zároveň nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřiměřené a přepjatě formalistické. Ve věci bylo rozhodováno v souladu se zákonem, který nikterak nezakazuje zrušit povolení k trvalému pobytu sedmiletému dítěti při dostatečném zohlednění přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života. Ministerstvo vnitra se přiměřeností dopadu rozhodnutí zabývalo dostatečným způsobem, přičemž porušení zásady nejlepšího zájmu dítěte v průběhu správního řízení ani nebylo namítáno. Na území ČR žil nezletilý pouze cca do tří let od narození, následně téměř čtyři roky ve V., kde žije jeho otec, starší sestra a babička, z čehož je zřejmé, že má k V. silné vazby, silnější než k ČR. Nezletilému žalobci není žádným způsobem bráněno, aby nadále žil se svou matkou pobývajícím na území na základě povoleného trvalého pobytu a realizoval svůj soukromý a rodinný život, včetně školní docházky. S namítanou nepřezkoumatelností žalovaná nesouhlasí, neboť rozhodnutí netrpí nedostatky v podobě nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů.

III. Právní hodnocení krajského soudu

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).
8. Žaloba je důvodná.
9. Krajský soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí vylučuje jeho věcný přezkum. V tomto případě je tato námitka úzce provázána se samotnými námitkami vůči dílčím závěrům napadeného rozhodnutí.
10. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí shledává žalobce v tom, že se správní orgán nezabýval otázkou nejlepšího zájmu dítěte ani otázkou přiměřenosti, postupoval zcela formalisticky, nehledě na skutečnost, že jeho rozhodnutí bude mít zjevné dopady na nezletilé dítě, jehož nejlepší zájem je správní orgán ze zákona povinen chránit. V závěru žaloby pak žalobce shrnuje, že *„se oba správní orgány zcela nedostatečně zabývaly otázkou přiměřenosti a*

zejména potom otázkou souladu rozhodnutí s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod a Úmluvy o právech dítěte, když prvostupňový orgán se touto otázkou nezabýval vůbec, ačkoli jistě měl a mohl (neudělení pobytu osobě žijící téměř celý život na území ČR, jež má celou rodinu v ČR). Přitom odůvodnění žalovaného rozhodnutí, pokud jde o otázku přiměřenosti a souladu rozhodnutí s mezinárodními dokumenty je naprosto nedostatečné, a rozhodnutí je tak proto zjevně nepřezkoumatelným.“

11. Dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.
12. Dle čl. 3 bodu 1. Úmluvy o právech dítěte platí, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Dle bodu 2. téhož článku státu, které jsou smluvní stranou úmluvy, se zavazují zajistit dítěti takovou ochranu a péči, jaká je nezbytná pro jeho blaho, přičemž berou ohled na práva a povinnosti jeho rodičů, zákonných zástupců nebo jiných jednotlivců právně za něho odpovědných, a činí pro to všechna potřebná zákonodárná a správní opatření.
13. Ohledně povinnosti správního orgánu zabývat se ve správním řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života a nejlepším zájmem dítěte se vyjádřil Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53. Dospěl k závěru, že „podmínky § 77 odst. 1 písm. c) PobCiz jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 EÚLP; takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Ustanovení čl. 8 EÚLP je přímo aplikovatelné a má přednost před zákonem. Uvedené znamená, že pokud stěžovatel v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 EÚLP, musejí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda PobCiz v dotčeném řízení vyžaduje, nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a PobCiz.“ Dále konstatuje, že „podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte by primárním hlediskem při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci týkající se dětí měl být nejlepší zájem dítěte, a tuto důležitou zásadu integroval Evropský soud pro lidská práva i do své judikatury k čl. 8 Úmluvy, jak vyplývá např. z rozsudku velkého senátu ESLP ze dne 6. července 2010, Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku, stížnost č. 41615/07, bod 135. Zásada nejlepšího zájmu dítěte neznamena, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě Úmluvy, nicméně správní orgány i soudy smluvních stran musí přiznat tomuto zájmu rozhodující význam. Při určení nejlepšího zájmu dítěte smluvní strany požívají určitý prostor pro uvážení, které ovšem podléhá přezkoumání ze strany Evropského soudu pro lidská práva. **Rozpor s čl. 8 Úmluvy nastane především za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí neobsahují dostatečné individuální posouzení protichůdných zájmů, včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy** (viz např. rozsudek ESLP ze dne 8. listopadu 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10, zejména body 46-47 a prejudikatura ESLP tam citovaná).“ (důraz doplněn) Shodnou problematikou se Nejvyšší správní soud zabýval též například ve svém rozhodnutí ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, které je rovněž dle krajského soudu příléhavé ve vztahu k projednávané věci.

14. Krajský soud dle žalobních námitek napadené rozhodnutí přezkoumal a v intencích shora citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že je třeba přisvědčit námitce žalobce, že žalovaná se měla podrobněji zabývat nejlepším zájmem žalobce jako nezletilého dítěte. Správní orgán I. stupně se sice zabýval zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, který vyhodnotil jako přiměřený, žádným způsobem však nezhodnotil, jakou měrou převažuje veřejný zájem na zrušení povolení nezletilého žalobce k trvalému pobytu nad jeho nejlepším zájmem, když tento nedostatek měla žalovaná v rámci napadeného rozhodnutí zhojit.
15. S ohledem na obsah napadeného rozhodnutí a žalobcem namítané vady postupu žalované, resp. správního orgánu I. stupně, posoudil krajský soud napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
16. Nejvyšší správní soud se k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí vyjádřil v rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003 č. j. 2 Ads 58/2003–75, č. 133/2004 Sb. NSS, kde uvedl: *“Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.”* Jakkoli popsané závěry dopadají na přezkoumatelnost rozhodnutí soudních, lze je bez dalšího vztáhnout též k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí vydaných správními orgány.
17. V souvislosti se shledanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí odkazuje krajský soud na komentované znění zmiňovaného ustanovení: *„Nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů se předně myslí nedostatek důvodů skutkových. To znamená, že se správní orgány v řízení nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek NSS 2 Ads 58/2003-75). (...) O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů jde tehdy, pokud se správní orgán určitou pro posouzení věci významnou skutečností vůbec nezabýval. Jde nejen o případ, kdy se k ní správní orgán vůbec nevyjádřil v napadeném rozhodnutí a ani k ní nečinil v průběhu řízení žádné dokazování (neshromáždil podklady), ale též o případ, kdy správní orgán sice shromáždil podklady rozhodnutí vypovídající o rozhodné skutkové otázce, ovšem nijak tyto podklady nezhodnotil a neučinil z nich ve vztahu k této otázce žádný skutkový závěr.”* [KÜHN, Zdeněk. Soudní řád správní: komentář. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). Praha: Wolters Kluwer, 2019. ISBN 978-80-7598-479-1.]
18. Krajský soud na tomto místě považuje za účelné stručně shrnout skutkový stav. Správní orgán I. stupně rozhodl z moci úřední o zrušení platnosti povolení žalobce k trvalému pobytu, neboť shledal, že žalobce na území ČR, respektive EU, nepobýval od 10. 7. 2019 do 19. 6. 2023, tedy téměř 4 roky. Žalobce tuto skutečnost nerozporoval. Matka nezletilého žalobce v rámci správního řízení uvedla důvody, pro které se žalobce nemohl vrátit zpět do ČR po takto dlouhou dobu. Konkrétně se jednalo o pandemii koronaviru, následnou nemožnost cestovat a nutnost dokončit první ročník základní školy, do kterého byl žalobce ve V. již přihlášen. Po dobu nepřítomnosti v ČR pobýval žalobce ve V. spolu s jeho otcem, babičkou a starší sestrou. Po návratu do ČR na území pobýval žalobce se svou matkou, v říjnu 2023 bylo rozhodnuto o jeho přijetí ke vzdělání na základní škole ve Vysokém Mýté.
19. K předestřeným důvodům nepřítomnosti žalobce v ČR správní orgán I. stupně uvedl, že skutečně na přelomu let 2019 a 2020 vypukla pandemie koronaviru, která však v průběhu roku 2021 odezněla, restrikce byly postupně ukončovány a cestování bylo s určitostí od roku

2022 možné. Žalobce v té době chodil do první třídy základní školy ve V.. Matka nezletilého žalobce se rozhodla nechat jej dokončit celý první ročník ve V., což bylo její svobodné rozhodnutí, nikoliv závažný důvod ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Minimálně od 1. 1. 2022 do 18. 6. 2023, tedy více než 18 měsíců tak nezletilý žalobce pobýval ve V., aniž by k tomu měl závažné důvody. Správní orgán se dále vyjádřil k zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nezletilého žalobce, kdy konstatoval zejména to, že jeho vazby na V. jsou mnohem silnější, neboť zde prožil delší dobu, začal zde chodit do školy a má zde většinu své rodiny. Shledal možnost určitého dopadu rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce, tento však považuje za zcela přiměřený vzhledem ke zjištěnému stavu.

20. Správní orgán I. stupně se v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vypořádává s otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Konstatuje, že zrušením povolení k trvalému pobytu žalobce na území Česka nepochybně dojde k určitému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, protože na území Česka pobývá jeho matka, která zde má povolení k trvalému pobytu, žalobce již na území Česka také pobývá a začal zde chodit do školy. Naproti tomu správní orgán argumentuje tím, že žalobce od svých necelých 3 let do svých necelých 7 let, tedy většinu svého dosavadního života, pobýval ve vlasti svého otce, babičky a sestry. Vzhledem k době, kterou tam prožil v porovnání s dobou, kterou prožil v Česku, jsou jeho vazby na Vietnam v současnosti mnohem silnější než jeho vazby na Česko. Ve Vietnamu začal žalobce chodit do školy a absolvoval tam celý 1. ročník, má zde většinu své rodiny, u které také žil. Jeho otec doposud nemá na území Česka žádné pobytové oprávnění. Na základě posouzení zjištěných skutečností a důvodů, pro které bylo rozhodováno o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, shledal správní orgán rozhodnutí jako zcela přiměřené z hlediska zásahu do rodinného a osobního života žalobce. Otázkou dodržení zásady nejlepšího zájmu dítěte (alespoň v intencích shora citovaných závěru Nejvyššího správního soudu – pozn. soudu) se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nezabývá.
21. Žalovaná v napadeném rozhodnutí stran posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobce konstatuje, že správní orgán I. stupně se touto zabýval dostatečně, rozhodnutí není v rozporu s žalobcem předestřenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a porušení zásady nejlepšího zájmu dítěte v průběhu správního řízení ani nebylo namítáno. Ani žalovaná se dodržením této zásady v rámci napadeného rozhodnutí podrobněji nezabývá.
22. Ze správního spisu je přitom zřejmé, že žalobce, resp. jeho matka, ve zprávě o vysvětlení ze dne 16. 10. 2023 uvedla mimo jiné to, že žalobce se již vrátil od ČR, jejím plánem je žalobce v ČR vychovat a přizpůsobit ho prostředí či každodenním zvyklostem, aby mohl zapadnout mezi občany. Doložila současně rozhodnutí o přijetí nezletilého žalobce k základnímu vzdělávání na ZŠ Vysoké Mýto, Javornického, od školního roku 2023/2024. V protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 6. 11. 2023 pak dále mimo jiné uvedla, že plánuje s nezletilým žalobcem zůstat v ČR celý život a že čekají také na schválení přesunu otce žalobce do ČR.
23. Pokud žalovaná uvádí, že porušení zásady nejlepšího zájmu dítěte nebylo v průběhu řízení žalobcem namítáno, pak krajský soud s odkazem na již shora citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, uvádí, že hledisko nejlepšího zájmu dítěte je správní orgán povinen zohlednit i bez námítky (shodný závěr plyne i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č.j. 10 Azs 310/2019-Shoda s prvopisem: J. M.

32, bod 14 rozsudku). Žalobce se navíc již v odvolání domáhal posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a zohlednění zásady nejlepšího zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Ze shora popsaného obsahu sdělení matky žalobce je dále zcela zřejmý záměr žalobce v ČR pobývat, navštěvovat zde základní školu a do budoucna zde žít se zbytkem své rodiny.

24. Z napadeného rozhodnutí plyne, že správní orgán I. stupně i žalovaná se do jisté míry zabývali otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení povolení trvalého pobytu nezletilého žalobce do jeho soukromého a rodinného života a tento na základě svého správního uvážení zhodnotili jako přiměřený. V rámci tohoto hodnocení však správní orgány nevycházely ze všech okolností případu, které bylo ve světle shora citovaného názoru Nejvyššího správního soudu zohlednit, zejména žádným způsobem nereflektovaly zásadu nejlepšího zájmu žalobce jako nezletilého dítěte.
25. Žalovaná namísto toho v závěru napadeného rozhodnutí konstatuje, že žalobci „*není žádným způsobem (v souvislosti s rozhodnutím – pozn. soudu) bráněno, aby nadále žil se svou matkou pobývajícím na území na základě povoleného trvalého pobytu a realizoval svůj soukromý a rodinný život, včetně školní docházky*“ či, že „*Komise dodává, že ani s ohledem na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte neshledala nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života odvolatele rozhodnutím Ministerstva vnitra. Odvolateli bylo napadeným rozhodnutím zrušeno povolení k trvalému pobytu na území, avšak tento může pobývat na území z jiného právního titulu než na základě nejvyššího pobytového oprávnění, může si také podat novou žádost o udělení trvalého pobytu či požádat o vízum za účelem strpění, avšak na udělení povolení k trvalému pobytu žádný právní nárok neexistuje.*“
26. K tomu krajský soud považuje za vhodné vyzdvihnout, že judikatura Nejvyššího správního soudu považuje zrušení povolení k trvalému pobytu za intenzivní zásah. V rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, Nejvyšší správní soud uvádí mimo jiné, že: „*přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. Blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011-65; či náleznost Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11)*“. Právě zmiňovaná intenzita zásahu klade na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů o zrušení povolení k trvalému pobytu vyšší nároky, a to tím spíše, pokud je pobytové oprávnění rušeno nezletilému cizinci.
27. Krajský soud tedy závěrem shrnuje, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s klíčovou otázkou přiměřenosti rozhodnutí z hlediska nejlepšího zájmu žalobce jako nezletilého dítěte. Nezabývaly se otázkou, zda je v nejlepším zájmu žalobce, aby zůstal se svou matkou na území ČR, kde byl již přijat ke vzdělávání na základní škole, navíc uvádí-li, že v budoucnu se má možnosti pobytu na území ČR domáhat i jeho otec. Pokud by tomu tak bylo, zdali mohl nad tímto zájmem převážet nějaký konkurující veřejný zájem.

IV. Závěr a náklady řízení

28. Z uvedených důvodů krajský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí bez jednání postupem dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

29. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
30. Pokud jde o procesně úspěšného žalobce, v jeho případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem ve výši celkem 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a odměnou advokáta za zastupování v řízení o žalobě ve výši $2 \times 3\,100$ Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) dle § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a paušální náhradou hotových výdajů 2×300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 6 800 Kč. Jelikož zástupce žalobce nedoložil rozhodnutí o registraci k DPH (zástupce žalobce byl vyzván v rámci poučení o procesních právech ze dne 16. 4. 2024, č. j. 64 A 4/2024-17), není odměna a náhrada hotových výdajů navyšována o sazbu této daně. Celkové žalobcovy náklady řízení tedy činí 10 800 Kč. Tuto částku je žalovaná povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.
31. Žalovaná, která neměla v soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 23. července 2024

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
samosoudkyně